

РЕШЕНИЕ

№ 43086

гр. София, 23.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 20.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **8287** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7, вр. чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Р., срещу Акт за прихващане и възстановяване № П-22221125000151-004-001/08.01.2025 г., издаден от И. С. – инспектор по приходите и Л. П. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 320/26.03.2025 г., на директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на акта за прихващане и възстановяване и се претендира отмяната му, поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се, че срокът за възстановяване на лихвите е не този, уреден в ЗЗД, както са приели органите по приходите, а този по ДОПК, който е специален. Основанието за възстановяване е влязъл в сила на 03.01.2020 г. РА, като преклузивният срок по чл. 129, ал. 1, изр. второ ДОПК е започнал да тече от 01.01.2021 г. и изтича на 01.01.2026 г.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. И., която поддържа жалбата и моли АПВ да бъде отменен като неправилен и незаконосъобразен.

Ответникът – Директор на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, чрез юрк. И., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е подадена СД по ЗДДС с № 22111124992/14.02.2019 г.

за м. 01.2019 г., с която на основание чл. 92, ал. 3 ЗДДС е деклариран ДДС за възстановяване в размер на 318 397.01 лв.

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-2222119001615-020-001/15.03.2019 г. е възложена ревизия за определяне на задължения по ЗДДС за данъчен период м.01.2019 г. Ревизията приключва с РА № Р-2222119001615-091-001/20.12.2019 г., като с акта е възстановен ДДС на дружеството в размер на 318 397.01 лв.

От дружеството е подадена молба вх. № 53-06-14735/27.12.2024 г., с която е претендирано лихва за забава за период 18.03.2019 г. до 23.12.2019 г. върху главница 318 397.01 лв., представляваща ДДС за възстановяване. С Резолюция за извършване на проверка № П-22221125000151-ОРП-001/02.01.2025 г., издадена от началник сектор „Ревизии“ е възложена проверка по ЗДДС за данъчен период м.01.2019 г. със срок за извършване до 24.01.2025 г.

Проверката приключила с процесния АПВ № П-22221125000151-004-001/08.01.2025 г., връчен по електронен път на 08.01.2025 г.

Органите по приходите са приели, че претендираната лихва не следва да се възстанови поради изтекла погасителна давност на вземания за лихви. Този извод е аргументиран с разпоредбата на чл. 11, б. „в“ ЗЗД, според която с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземания за наем, за лихви и за други периодични вземания.

АПВ е обжалван пред директора на дирекция „ОДОП“, който с решение № 320/26.03.2025 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил АПВ. В решението са развити аргументи, обуславящи извод, че след като искането за възстановяване на лихва е подадено на 27.12.2024 г., то същото е погасено по давност съгласно чл. 11, б. „в“ ЗЗД.

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена от лице, адресат на административния акт, имащо правен интерес от оспорването, като същата е подадена и в срок.

Разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

Оспореният АПВ е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа и в тази връзка не се констатира пороци във формата или в компетентността на издателите на акта, които да обусловят нищожност на административния акт.

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обусловят и отмяната на акта на формално основание.

Актът за прихващане и възстановяване обаче е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

По делото няма спор по фактите, че недължимо внесените суми по реда и при условията на чл. 129 и сл. ДОПК подлежат на възстановяване и то ведно с лихвите, до датата на ефективното им възстановяване. По същество възникналия спор се свежда до това кой е приложимия закон и коя е приложимата правна норма в случаите, когато следва подлежащи на възстановяване съгласно данъчното законодателство суми за данъци и лихви върху тях да се възстановят на данъчен субект.

Съгласно чл. 129, ал. 1 ДОПК, прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго. Това е специален текст в ДОПК, който дерогира разпоредбите на ЗЗД, относно по-кратък давностен срок за погасяване на вземания за лихви, установен в ЗЗД. Текста на ДОПК не прави разлика между срока, в който може да се направи искане за възстановяване на главница и този за подаване на искане за възстановяване на лихви. При липса на такава разлика,

за частното вземане за лихви за забава при подлежащи на възстановяване съгласно данъчното законодателство суми за данъци, е установен същия петгодишен срок както и за събирането на тези публични вземания. Това тълкуване зачита Конституционния принцип за равенство на субектите. В чл. 162, ал. 2, т. 1-8 ДОПК е налице изчерпателно изброяване на публичните вземания, като в т. 9 от същия текст е посочено изрично, че към тях са приравнени лихвите за вземания по т. 1- т. 8. Ето защо независимо от характера на вземането - публично или частно правно, доколкото касае лихви върху подлежащи на възстановяване съгласно данъчното законодателство суми за данъци, то приложим за срока на погасителна давност е специалният закон ДОПК, а не разпоредбите на чл. 111 ЗЗД. В данъчното правоотношение, макар по презумпция задълженото лице да е данъчния субект, могат да възникнат и особени производства, при които държавата дължи връщане или възстановяване на недължимо платени или събрани данъчни задължения. Тези случаи са изрично уредени в специалния процесуален закон- ДОПК, където в глава шестнадесета „Особени производства“, раздел 1, изчерпателно са регламентирани подлежащите на прихващане и/или възстановяване суми, както и процедурата за извършване на възстановяване или прихващане. В този смисъл, когато данъчният субект прави искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени или събрани суми по реда на чл. 129 ДОПК, той подава искане за реализиране на едно обратно по проявление право за възстановяване на суми за данъци, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното законодателство, за което са приложими специалните ред, процедура и срокове по ДОПК, а не разпоредбите на ЗЗД. С оглед изложеното съдът намира, че АПВ е издаден при неправилно приложение на материалния закон, поради което подлежи на отмяна.

От страна на жалбоподателя не са претендирани разноски, поради което и съдът не присъжда такива.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Р., Акт за прихващане и възстановяване № П-22221125000151-004-001/08.01.2025 г., издаден от И. С. – инспектор по приходите и Л. П. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 320/26.03.2025 г., на директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

ВРЪЩА преписката на органа по приходите при ТД на НАП – С., за ново произнасяне по заявлението за възстановяване на „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: